

Arrest

nr. 200 085 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREUS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 28 april 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 oktober 2017, met kennisgeving op 2 november 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2017 werd ingediend door :

C., I. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te Grozny op (...).1997

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Als minderjarige volgde zij de asielprocedure van haar moeder, mevrouw C.Z. (...) (R.R. (...)), zij deed echter afstand van haar asielaanvraag op 02.10.2009. Haar asielaanvraag (ingediend in haar eigen naam als meerderjarige) werd afgesloten op 17.06.2016 met een een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste en iets minder dan zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezinsleven zich in België afspeelt en dat bij een terugkeer het gezin ten zeerste ontwricht wordt. Uit het administratief dossier blijkt dat drie broers van betrokkene legaal in België verblijven:

de heer C.T. (...) (ov: (...)) en de heer C.L. (...) (ov: (...)) zijn beiden erkend als vluchtelingen, de heer C.I. (...) (ov: (...)) is in het bezit van een F-kaart. Betrokkene woont op hetzelfde adres als haar broer I. (...).

Het feit dat haar broers legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we op dat de moeder van betrokkene niet over legaal verblijf beschikt en gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 30.01.2017. Uit het administratief dossier blijkt verder dat haar vader, C.M. (...), nog steeds in het land van herkomst verblijft.

Betrokkene beroept zich op het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke

nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Niettegenstaande het feit dat betrokkene drie broers heeft met een legaal verblijf en zij volgens de woonstcontrole van huidige aanvraag 9bis samenwoont met haar broer C.I. (...), merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij enkel samenwoonde met haar broer I. (...) van haar aankomst in België tot 28.11.2011. De periode tussen 28.11.2011 tot huidig verzoekschrift woonde betrokkene niet samen met één van haar broers. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar broers. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en de banden tussen broers en zussen, vallen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder merken op dat haar moeder, C.Z. (...) niet over enig verblijfsrecht beschikt en dat haar vader, C.M. (...), in het land van herkomst verblijft. Met betrokkene tot haar sociaal en economisch welzijn dat zij hier opgebouwd zou worden, legt betrokkene één getuigenverklaring voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociaal-economische banden van die aard en intensiteit is dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar broers erkend werden als vluchteling en dat de problemen waarop zij zich beroept in essentie dezelfde zijn en dat het CGVS haar asielaanvraag heeft afgewezen zonder een grondig onderzoek. Echter, we verwijzen naar de beslissing van het CGVS d.d. 29.01.2016 waarin duidelijk vermeld wordt dat: "Uw broers T.C. (...) en L.C. (...) daarentegen werden door het CGVS op 30 augustus 2005 wel erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië heeft het CGVS genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van asielaanvragen uit deze regio. In verband met uw twee broers kan aanvullend worden opgemerkt dat u zelf bijzonder weinig weet over hun verhaal (...)." Betrokkene voegt in huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en geschaad zal worden in haar persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden

dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, dient opgemerkt te worden dat bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering, volstaat dus niet aan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociaal-economische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig is) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Russische nationaliteit heeft.

Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de algemene situatie van betrokkene. Bovendien merken we op dat de Belgische ambassade zich niet in de Noordelijke Caucasus bevindt, maar wel in Moskou. Mevrouw wordt niet verplicht om terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Met betrekking tot de voorgelegde schoolattesten, merken we op dat het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, enkel aangeeft dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Echter, dit verandert niets aan de vaststelling dat betrokkene én haar moeder bewust de keuze hebben gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevel om het grondgebied te verlaten die aan hen al betekend werden. Haar moeder in eerste instantie en later betrokkene zelf lieten het schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. De scholing van betrokkene vond namelijk hoofdzakelijk plaats in illegaal verblijf, met name sinds 02.10.2009 (na het afsluiten van haar eerste asielpcedure als minderjarige). Sinds 04.12.2015 is betrokkene meerderjarig en dus niet langer leerplichtig. Verder merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij ook momenteel nog steeds schoolloopt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring gehad heeft met de strafrechter en dat er geen strafonderzoek lastens haar hangende is en dat er dus geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat verzoekster ondertussen de Nederlandse taal zou spreken, dat zij hiervoor diverse lessen gevolgd zou hebben, dat zij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpuntberoep zou kunnen invullen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd wordt, dat zij ondertussen meer dan negen jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven waarvan zeven jaar als minderjarige, dat zij uiterst sterke sociale banden met België zou hebben, dat er sprake zou zijn van een verwevenheid met België omwille van een uitgesproken actieve inzet en dat zij twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 17 oktober 2017, met kennisgeving op 2 november 2017, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 15.09.2016 te verlaten, haar betekend op 05.09.2016."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In deze zaak is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden.

Niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet af te wachten alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij af te geven. De verwerende partij heeft pas besloten tot de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot verblijfsregularisatie. Aldus heeft de vaststelling dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is geleid tot het oordeel dat er geen bezwaren zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door aldus te handelen erkent de verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum door dezelfde ambtenaar, attaché K.A.. In de eerste bestreden beslissing wordt ook aan de burgemeester van Antwerpen instructie gegeven over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

De samenhang wordt verder bevestigd door het feit dat genoemde attaché die de bestreden beslissingen nam, blijkens het administratief dossier op 17 oktober 2017 aan de burgemeester van Antwerpen de instructies gaf *“ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28.04.2017 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (...) die bij u werd ingediend door (...) Informeer ik u dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.*

Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:

- *De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag*
- *Het bevel om het grondgebied te verlaten 0 dagen(bijlage 13)”*

Aldus blijkt dat in casu het nemen van de verwijderingsmaatregel tezelfdertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag en dat de beslissingen samenhangen. Beide bestreden beslissingen werden ook nog op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend.

In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en het bestreden bevel een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

3.2. Verder voert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volgende exceptie van onontvankelijkheid aan met betrekking tot de tweede bestreden beslissing:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of

12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Bovendien is er sprake van een herhaald bevel; verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 15.09.2016 te verlaten dd. 05.09.2016. Aangezien dit bevel niet door verzoekende partij werd aangevochten, is dit rechtsgeldig en uitvoerbaar.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

De Raad merkt op dat naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij

een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 8 van het EVRM geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing betreffende de aanvraag art. 9 BIS VW wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoekster is onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond waarom de aanvraag in Bel-gië zou kunnen ingediend worden.

Dat nochtans in het verzoekschrift tal van elementen worden aangehaald en waarbij duidelijk wordt gemotiveerd waarom het onmogelijk is voor verzoekster om terug te keren naar het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate afdoende hieromtrent wordt gemoti-veerd, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat er bovendien werd gewezen op het feit dat verzoekster heeft gemotiveerd betref-fende het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 EVRM.

Dat de bewering dat verzoekster niet aantoot dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij valt onder art. 8 EVRM, geenszins kan doorgaan als een afdoende motivering, wel integendeel.

Dat verzoekster sedert vele jaren in België verblijft, en dit sedert enige tijd ook zonder verblijfspapieren, waarbij zij enkel heeft kunnen overleven en kan overleven door het feit dat haar beide broers die wél over legaal verblijf beschikken alle kosten van haar verblijf ten laste nemen.

Dat het duidelijk moge zijn dat deze jarenlange hulp enkel en alleen wordt gegeven door iemand als er een nauwe familieband bestaat, dewelke als dusdanig moet beschouwd worden als zijnde vallend onder art. 8 EVRM.

Indien er geen werkelijk nauwe familiebanden zouden zijn, dan zouden de broers uiteraard nooit jaren aaneen alle kosten voor verzoekster betaald hebben.

Er wordt in de bestreden beslissing verder erkend dat een afweging moet gemaakt worden tussen enerzijds iemands privé- en gezinsleven en anderzijds de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In het verzoekschrift werd uitvoerig geargumenteed in welke omstandigheden de broers van verzoekster destijds het land van herkomst dienden te verlaten en naar België zijn gekomen waarna zij erkend werden als politiek vluchteling.

Er werd tevens uiteengezet waarom verzoekster het land van herkomst heeft verla-ten en dit op een leeftijd van nauwelijks 10 jaar.

De banden van verzoekster met België waar zij nu al bijna tien jaar verblijft. Haar volledige jeugd voor zover zij deze kan herinneren heeft zich in België afgespeeld en al haar contacten en ook al haar familie en vrienden situeren zich in België.

Haar banden met België zijn duidelijk zeer hecht en zij kan onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst aangezien zij geen paspoort van dit land heeft, de taal met moeite kent en spreekt, en zeker al niet goed schrijft.

De band van verzoekster en haar broers valt duidelijk onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM, en het is in dit verband ten onrechte dat geïnsinueerd wordt alsof deze band niet zo hecht zou zijn.

Verzoekster is volledig afhankelijk van de steun van haar broers, hetgeen ook niet verwonderlijk is gezien zij na al die tijd nog steeds geen eigen inkomsten heeft en dient terug te vallen op steun van derden, weze dus haar broers.

Hierbij is het bovendien ten zeerste van belang de zeer jonge leeftijd van verzoekster te vermelden op het moment dat zij naar België is gekomen. Het is duidelijk dat verzoekster zonder de hulp van derden onmogelijk gezien haar minderjarigheid hier in België had kunnen overleven.

Het is in dit verband ook voor de hand liggend dat het de broers van verzoekster zijn geweest die haar hebben geholpen, en het tegendeel beweren, zoals wordt gedaan in de bestreden beslissing, gaat in tegen de werkelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat er geen moeilijk te herstellen nadeel aan de orde is wanneer verzoekster haar aanvraag zou indienen in het buitenland.

Verzoekster legt dienaangaande bijkomende stukken voor waaruit duidelijk blijkt dat haar netwerk van affectieve en sociaal-economische banden van die aard en intensiteit zijn dat zij wél onder de bescherming van art. 8 EVRM vallen.

Het gaat niet op om verzoekster die om 10 jarige leeftijd naar België kwam door toedoen van derden en om redenen waar zij niets on aan doen, en sedertdien onafgebroken in België heeft verbleven, nu bijna 10 jaar later, te verplichten terug te gaan naar het land dat zij is ontvlucht, en waar zij geen enkele binding meer heeft.

De bewering alsof er geen bewijs voorligt van voldoende hechte banden in België is in strijd met de werkelijkheid en met de logica in die zin dat niet kan begrepen worden waarom verzoekster na bijna 10

jaar in België verbleven te hebben, en waarbij zij op slechts 10 jarige leeftijd naar België kwam destijds, nog steeds haar centrum van belangen zou hebben in Rusland, en geen hechte banden hier in België terwijl haar broers en haar moeder hier verblijven, en zij ook zeer sterk geïntegreerd is?

Dat deze vaststelling nog des te meer geldt gezien het feit dat verzoekster Westers is opgevoed en zij dienaangaande volgens de traditionele cultuur van haar land van herkomst zelfs niet alleen mag blijven.

Dat wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst er een imminent gevaar is dat zij zou worden "ontvoerd" of nog uitgehuwelijkt door haar vader waar zij al die jaren geen contact meer mee heeft gehad.

Dat zij bovendien als "Verwesterd" zou beschouwd worden en onmiddellijk opnieuw onderworpen zou worden aan de Traditionele regels die inhouden dat zij een hoofddoek dient te dragen, en traditionele kledij, en al haar vrijheden die zij in haar jeugd in België heeft gekend, zouden afgenomen worden.

Dat in het land van herkomst de gelijkheid tussen man en vrouw niet wordt aanvaard, en zij als vrouw daar niets te zeggen heeft of te betekenen.

Dat de theoretische beschouwingen in de bestreden beslissing alsof het één en ander niet bewezen zijn, ingaan tegen elke logica en integendeel totaal tegen het gezond verstand ingaan.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij verzoekster in de voorbije 9,5 jaar steeds in België verbleven heeft en zodoende dienstig art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Dat van verzoekster verwacht werd dat zij zich zouden integreren en zij dit ook steeds heeft gedaan en zij nu het Nederlands als haar voertaal heeft.

Gezien hetgeen voorafgaat, is het duidelijk dat verzoekster wel degelijk haar aanvraag art. 9 BIS VW in België kon en mocht indienen, aangezien dit een voldoende buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk louter op basis van beweringen allerhande dewelke geenszins concreet worden gemaakt, en integendeel op algemene wijze geformuleerd zijn geworden, als totaal onrechtmatig dient aangenomen te worden.

Dat dergelijke eenzijdige geponeerde vermoedens zonder enige ondersteuning door concrete informatie en vermelding der bronnen, en zonder voldoende concreet te zijn opdat hier in concreto zou kunnen op geantwoord worden, geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat er bovendien op gewezen moet worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gelijkaardige gevallen reeds heeft beslist dat het feit dat kinderen sedert vele jaren in België verblijven en het feit dat zij het taal van het land van herkomst van hun ouders niet (meer) kennen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt ingevolge dewelke aanvaard kan worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, terwijl er duidelijke banden aanwezig zijn die vallen onder art. 8 EVRM en alleszins het toepassingsgebied van dit artikel niet dermate kan ingeperkt worden dat er geen werkelijke toepassingsmogelijkheid meer bestaat voor dit nochtans supranationaal gewaarborgd mensenrecht.

Dat de verzoekster sedert vele jaren effectief op het Belgisch grondgebied verblijft én met haar moeder én met haar broers en hier zeer goed geïntegreerd is, hetgeen blijkt uit de veelheid aan stukken die werden voorgelegd.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat op basis van motieven ontwikkeld in het verzoekschrift art. 9 BIS VW en aangevuld met bijkomende argumenten in het kader van huidige beroepsakte, moet aangenomen worden dat een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoeksters werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

4.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- materiële motiveringsplicht ;*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 3 EVRM.*

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij blijkt dat zij tevens een schending van art. 8 EVRM aanvoert. Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij op de volgende elementen die buitengewone omstandigheden zouden uitmaken: het gegeven dat zij sinds vele jaren in België zou verblijven en de aanwezigheid van banden met haar broers die onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM zouden vallen.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat het totaal onredelijk is dat de vele jaren verblijf in het Rijk en de integratie zomaar aan de kant geschoven worden, laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht werd overwogen dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienen te verlaten.

Het voorgehouden langdurig verblijf en integratie is bovendien uitsluitend het gevolg van de bewust keuze van verzoekende partij om zowel de weigeringsbeslissingen als het bevel om het grondgebied te verlaten, te negeren. Het behoort tot de eigen verantwoordelijkheid van verzoekende partij om haar uiterst precare verblijf verder te zetten zodat zij de gevolgen hiervan dient te dragen.

Bovendien dient de motivering met betrekking tot het langdurig verblijf in het Rijk, samen te worden gelezen met de motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij, alsook met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht

op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij voert verder aan dat zowel de band met haar broers als “haar netwerk van affectieve en sociaal-economische banden” onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM zou vallen.

Verweerder laat gelden dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Zoals ook terecht in de bestreden beslissing werd gemotiveerd valt de band tussen meerderjarige broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 EVRM maar dient te worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Zie in die zin:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de

bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

En ook:

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris evenwel geheel terecht vastgesteld dat er geen bewijzen worden voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen verzoekende partij en haar broers.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij enkel met haar broer Isa samenwoonde vanaf haar aankomst in België tot 28.11.2011 en zij vanaf 28.11.2011 tot huidig verzoekschrift niet samenwoonde met één van haar broers.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij niet ingaat op de gedegen motieven van de bestreden beslissing - zij beperkt zich bovendien uitsluitend tot vage en ongestaafde beschouwingen - en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht zou hebben geoordeeld dat de voorgehouden band met haar broers niet onder de beschermingsfeer van art. 8 EVRM valt.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris nopens het voorgehouden netwerk van affectieve en sociaal-economische banden tevens terecht geoordeeld heeft dat zij niet aantoonbaar dat deze banden van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze hiertoe heeft beslist nu verzoekende partij slechts één getuigenverklaring heeft voorgelegd.

Bovendien dient wederom te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing op dit punt volledig onbesproken laat zodat zij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan de gedegen motivering. In zoverre verzoekende partij bij haar verzoekschrift een aantal steunverklaringen voegt, laat verweerder gelden dat deze stukken pas in kader van onderhavige procedure werden voorgelegd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris hier evident geen rekening mee heeft kunnen houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij zich gedurende een gebeurlijke periode van tijdelijke verwijdering niet zal kunnen laten vergezellen of opzoeken door familieleden, zodat geen disproportionele schending van het privéleven kan worden weerhouden.

In dit kader dient tevens te worden gewezen op het feit dat het mogelijk moet worden geacht om gedurende de periode van tijdelijke verwijdering nauw contact te onderhouden via moderne communicatiekanalen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar (meerderjarige) familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot stelt verweerder vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Gelet op hoger geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing komt het de Raad voor dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot louter theoretische beschouwingen die ingaan tegen elke logica en tegen het gezond verstand.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in België enkel heeft kunnen overleven door de steun van haar legaal in België verblijvende broers –hetgeen volgens haar een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt - en dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, lijkt zij aan de motivering hieromtrent in de eerste bestreden beslissing voorbij te gaan. De verwerende partij stelt hieromtrent immers het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezinsleven zich in België afspeelt en dat bij een terugkeer het gezin ten zeerste ontwricht wordt. Uit het administratief dossier blijkt dat drie broers van betrokkene legaal in België verblijven:

de heer C.T. (...) (ov: (...)) en de heer C.L. (...) (ov: (...)) zijn beiden erkend als vluchtelingen, de heer C.I. (...) (ov: (...)) is in het bezit van een F-kaart. Betrokkene woont op hetzelfde adres als haar broer I. (...).

Het feit dat haar broers legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we op dat de moeder van betrokkene niet over legaal verblijf beschikt en gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 30.01.2017. Uit het administratief dossier blijkt verder dat haar vader, C.M. (...), nog steeds in het land van herkomst verblijft.

Betrokkene beroept zich op het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Niettegenstaande het feit dat betrokkene drie broers heeft met een legaal verblijf en zij volgens de woonstcontrole van huidige aanvraag 9bis samenwoont met haar broer C.I. (...), merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij enkel samenwoonde met haar broer I. (...) van haar aankomst in België tot 28.11.2011. De periode tussen 28.11.2011 tot huidig verzoekschrift woonde betrokkene niet samen met één van haar broers. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar broers. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en de banden tussen broers en zussen, vallen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking

tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder merken op dat haar moeder, C.Z. (...) niet over enig verblijfsrecht beschikt en dat haar vader, C.M. (...), in het land van herkomst verblijft. Met betrokkene tot haar sociaal en economisch welzijn dat zij hier opgebouwd zou worden, legt betrokkene één getuigenverklaring voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociaal-economische banden van die aard en intensiteit is dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezinsleven onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet begrijpen waaruit de verzoekende partij meent te kunnen afleiden dat in deze zaak de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet a priori werd afgewezen als onontvankelijk terwijl er duidelijke banden aanwezig zouden zijn die vallen onder artikel 8 van het EVRM. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op alle door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen inzake haar beweerd privé- en gezinsleven heeft geantwoord en dat er allerminst sprake is van een “a priori” onontvankelijk verklaren van de aanvraag. Integendeel, er gebeurde een concreet onderzoek en een concrete afweging van de in de aanvraag aangevoerde elementen en de verzoekende partij laat na te duiden met welke elementen naar haar mening geen rekening werd gehouden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij wijst op de band die zij zou hebben met haar in België verblijvende broers en op haar netwerk van affectieve en sociaal-economische banden in België.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In voorliggende zaak dient te worden opgemerkt dat zowel de verzoekende partij als haar broers meerderjarig zijn en dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat geen bijkomende bewijzen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar broer(s) worden aangetoond, vaststelling die zij poogt te weerleggen door de blote bewering dat ze enkel heeft kunnen overleven door het feit dat haar beide broers alle kosten van haar verblijf ten laste nemen. De verzoekende partij brengt niet het minste bewijs aan van haar bewering. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij werkzaam was gedurende een bepaalde periode, wat er eerder op wijst dat ze zelf in haar levensonderhoud kon voorzien. Het louter samenwonen duidt an sich niet op een bijkomende band van afhankelijkheid, waarbij overigens kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog samenwoont met haar broer I.. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij slechts kortstondig samengewoond met haar broer. De loutere vage verklaringen van de verzoekende partij dat zij afhankelijk is van haar broers volstaan niet om aan te tonen dat er sprake is van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij met haar "*netwerk van affectieve en sociaal-economische banden*" bedoelt dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat deze bepaling het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In deze zaak maakt de verzoekende partij echter met haar vage betoog allerminst het bestaan van een dergelijk privéleven aannemelijk. Zij voert geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij merkt op kennelijk redelijke wijze op dat zij slechts één steunverklaring voorlegde, waarmee zij onvoldoende aantoonde dat er sprake is van een netwerk van affectieve en sociaal-economische banden die van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Waar zij in haar

verzoekschrift stelt dienaangaande een bijkomende stukkenbundel toe te voegen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan zij niet in kennis is gesteld. In zoverre de verzoekende partij van de Raad een herbeoordeling verlangt, kan slechts worden gewezen op het feit dat de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hiertoe niet bevoegd is.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Rusland omdat zij geen paspoort heeft, de taal met moeite kent en deze zeker niet goed schrijft, dient te worden opgemerkt dat zij deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voor bracht in haar aanvraag, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die niet worden gestaafd met enig bewijs, terwijl moeilijk kan worden aangenomen dat zij het Russisch, de taal van haar moederland waar zij tot haar komst naar België heeft verbleven, niet machtig zou zijn en dat zij indien zij geen paspoort meer heeft in de onmogelijkheid zou zijn een nieuw exemplaar te verkrijgen nu nergens uit het dossier blijkt dat haar Russische nationaliteit wordt betwist.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij westers is opgevoed en volgens de traditionele cultuur van haar land van herkomst niet alleen mag blijven, dat er bij een terugkeer een imminent gevaar bestaat dat zij zou worden ontvoerd of uitgehuwelijkt door haar vader die nog in Rusland verblijft, dat zij als “verwesterd” zou worden beschouwd en onmiddellijk zou worden onderworpen aan de traditionele regels en dat in haar land van herkomst de gelijkheid tussen man en vrouw niet wordt aanvaard, kan de Raad slechts vaststellen dat zij deze elementen pas voor het eerst in haar verzoekschrift naar voor brengt en dat zij deze geenszins heeft opgenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in haar aanvraag. Zij kan de verwerende partij niet verwijten deze elementen niet in de beoordeling te hebben betrokken en kan van de Raad om hogervermelde reden niet verwachten dat hij een herbeoordeling maakt van het dossier waarbij deze elementen worden betrokken.

Waar de verzoekende partij wijst op haar langdurig verblijf van meer dan 9 jaar in België en haar integratie, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing motiveert waarom deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Als minderjarige volgde zij de asielprocedure van haar moeder, mevrouw C.Z. (...) (R.R. (...)), zij deed echter afstand van haar asielaanvraag op 02.10.2009. Haar asielaanvraag (ingediend in haar eigen naam als meerderjarige) werd afgesloten op 17.06.2016 met een eenzijdige weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste en iets minder dan zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

(...)

Met betrekking tot de voorgelegde schoolattesten, merken we op dat het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, enkel aangeeft dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Echter, dit verandert niets aan de vaststelling dat betrokkene én haar moeder bewust de keuze hebben gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevel om het grondgebied te verlaten die aan hen al betekend werden. Haar moeder in eerste instantie en later betrokkene zelf lieten het schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. De scholing van betrokkene vond namelijk hoofdzakelijk plaats in illegaal verblijf, met name sinds 02.10.2009 (na het afsluiten van haar eerste asielprocedure als minderjarige). Sinds 04.12.2015 is betrokkene meerderjarig en dus niet langer leerplichtig. Verder merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij ook momenteel nog steeds schoolloopt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat verzoekster ondertussen de Nederlandse taal zou spreken, dat zij hiervoor diverse lessen gevolgd zou hebben, dat zij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpuntheroep zou kunnen invullen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd wordt, dat zij ondertussen meer dan negen jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven waarvan zeven jaar als minderjarige, dat zij uiterst sterke sociale banden met België zou hebben, dat er sprake zou zijn van een verwevenheid met België omwille van een uitgesproken actieve inzet en dat zij twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door de verwerende partij niet werd nagegaan waarom haar integratie als gevolg van haar langdurig verblijf in België geen reden kan vormen tot regularisatie.

De Raad wenst nog te benadrukken dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar het land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ..

De Raad van State stelde verder "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekende partij in België en haar integratie in België niet verantwoordend dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom haar integratie en haar langdurig verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij met betrekking tot de integratie stelt "*dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel*", waarbij ze overigens niet duidt welke rechtspraak ze dan wel bedoelt en dat het om identieke gevallen zou gaan, daargelaten het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen.

Verzoekende partij maakt met haar loutere kritiek niet aannemelijk dat het in haar specifiek geval het alsnog kennelijk onredelijk of onjuist was om dit standpunt in te nemen of dat daar in hun geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. Verzoekende partij zet geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, onjuist of irrelevant zou zijn. Zij kan gelet op het voorgaande niet worden gevolgd waar zij stelt dat er "*een verkeerde invulling (is) van de discretionaire bevoegdheid*".

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt in welke gelijkaardige gevallen volgens haar de Raad reeds zou hebben beslist dat het feit dat kinderen sedert vele jaren in België verblijven en het feit dat zij de taal van het land van herkomst van hun ouders niet (meer) kennen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daargelaten het feit dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in het kopje van het middel de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden achten zodat dit onderdeel onontvankelijk is. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, legt dit de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster en diens kinderen in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster en zijn kinderen hebben met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geens-zins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek door verzoekster volgende elementen werden ingeroepen dewelke niet of minstens niet afdoende zijn beantwoord geworden:

(...)"

4.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 9bis Vreemdelingenwet;*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de door haar aangehaalde redenen nog niet beoordeeld zijn in het kader van een asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds zouden zijn beoordeeld, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op gezien de verschillende finaliteit van de procedures. De verzoekende partij voert aan dat het niet is omdat zij niet erkend werd als politiek vluchteling, dat zij zich thans niet op haar humanitaire situatie zou kunnen beroepen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar vage beweringen geenszins aannemelijk maakt dat zij geen aanvraag in het land van herkomst zou kunnen indienen, terwijl anderzijds moet worden benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

"De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen." (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

De loutere bewering van de verzoekende partij, alsdat zij niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst, vindt geenszins steun in het administratief dossier en kan derhalve niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder herhaalt in dit kader nog eens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, doch dat diende vastgesteld te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die het nagenoeg onmogelijk maken om de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing op gewezen heeft dat verzoekende partij bij haar aanvraag dd. 28.04.2017 geen enkel nieuw element heeft toegevoegd aan de elementen die zij reeds in kader van haar asielprocedure naar voor heeft gebracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag dd. 28.04.2017 geen andere beoordeling wettigen dan deze van het CGVS.

Bovendien werd tevens vastgesteld dat verzoekende partij zich uitsluitend beperkt tot beweringen en geen begin van bewijs heeft voorgelegd inzake het gevaar en de onmogelijkheid om terug te keren. Ook in haar verzoekschrift beroept zij zich niet op enig concreet element

De verzoekende partij is klaarblijkelijk een andere mening toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris, doch zij gaat er daarbij aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan stellen, doch enkel kan nagaan of diens beoordeling niet kennelijk onredelijk is (quod non).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden, tezamen met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in deze zaak nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij houdt in dit middel voor dat de afwijzing van haar asielaanvraag niets afdoet aan de gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland. De Raad kan enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag niet afwijst omwille van de afgewezen asielaanvraag maar wel afwijst omdat de verzoekende partij niet aantoont dat er buitengewone omstandigheden zijn die maken dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend. Dit is het determinerende motief dat niet wordt weerlegd door de verzoekende partij. Het komt nog altijd aan de verzoekende partij toe om duidelijk haar buitengewone omstandigheden uiteen te zetten. Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat wel werd gemotiveerd aangaande de door de verzoekende partij ingeroepen veiligheidstoestand in Tsetsjenië en dat hierbij niet louter werd verwezen naar haar asielaanvraag. Verder verhindert de eerste bestreden beslissing de verzoekende partij niet nog een asielaanvraag in te dienen. Zij gaat voorbij aan het feit dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing op gemotiveerde wijze geantwoord heeft waarom elk van de door de verzoekende partij aangevoerde “buitengewone omstandigheden” in concreto niet kan worden weerhouden. Zij kan niet ernstig voorhouden dat een nieuwe beoordeling zich opdringt “in het kader van de procedure regularisatie”, nu zij niet aantoont op welke elementen geen antwoord zou zijn gegeven. Het louter citeren van het onderdeel “II. Voorafgaanden” uit de aanvraag doet hieraan geen afbreuk. Bovendien geeft de verzoekende partij hiermee zelf net te kennen dat het niet gaat om haar uiteenzetting in het kader van de verduidelijking van de buitengewone omstandigheden in de aanvraag. Dit terwijl de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te onderzoeken of de aangevoerde buitengewone omstandigheden voldoen aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verder berust de stelling dat zij de situatie in haar land van herkomst niet zou mogen invoeren als buitengewone omstandigheid op een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing, nu de verwerende partij haar dit geenszins verbiedt, doch in de eerste bestreden beslissing uiteenzet waarom de ingeroepen asielmotieven in deze zaak niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, alsook waarom de algemene veiligheidssituatie in Tsetsjenië niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid, motivering die de verzoekende partij niet vermag te weerleggen met haar betoog, zoals blijkt uit het voorgaande.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij in dit middel voor het overige louter theoretische beschouwingen uit, niet in concreto toegelicht, en nalaat redenen te geven waarom zij verhindert wordt terug te keren naar het herkomstland.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 9 jaar met medegaande sterke integratie en de aanwezigheid van haar familie, waarmee zeer hechte familiebanden bestaan, in hoofde van verzoekster als buitengewone omstandigheid moet worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekster en de kinderen omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen bijna 8 jaren

- de verzoekster is totaal verankerd

- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid

- er is de mogelijkheid om een voltijds arbeidscontract af te sluiten van zodra er verblijfspapieren zijn bekomen.

Dat verzoekster heel wat steunverklaringen voorlegt in het kader van de huidige procedure waaruit duidelijk haar verankering en haar centrum van belangen in België met medegaande hechte banden blijkt (zie bijgevoegd stukkenbundel).

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren de situatie van verzoekster evenals de kinderen ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeksters en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat er bovendien geen de minste garantie is dat verzoekster aldaar ook effectief de aanvraag zal kunnen indienen, en integendeel daar niet ten prooi zal vallen aan ontvoering of nog uithuwelijking door haar vader conform de tradities geldend in het land van herkomst.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf zou betekenen.

4.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de redenen die door haar in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden aangehaald zijn met betrekking tot lange duur van het verblijf, de goede integratie en de aanwezigheid van haar familie als buitengewone omstandigheden zouden moeten worden beschouwd.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Verweerder wijst er nogmaals op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verweerder wijst op de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij nopens de redenen van langdurig verblijf, integratie en aanwezigheid van familieleden in België.

Verzoekende partij voert verder nog aan dat er geen garantie is dat zij in het land van herkomst ook effectief een aanvraag zal kunnen indienen en daar niet “ten prooi zal vallen aan ontvoering of nog uithuwelijking door haar vader conform de tradities geldend in het land van herkomst”. Dit zijn echter loutere beweringen waarvan verzoekende partij tot op vandaag geen enkel bewijs kan van voorleggen.

Met haar vage en ongestaafe beschouwingen maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij een reëel risico loopt om in het land van herkomst onderworpen te worden aan een met art. 3 EVRM strijdige behandeling.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in deze zaak nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In haar derde middel herhaalt de verzoekende partij grotendeels wat zij reeds in haar eerste middel uiteenzette. De Raad verwijst dan ook integraal naar de bespreking van het eerste middel.

Met betrekking tot de beweerde pogingen tot integratie en de sociale bindingen met België kan verwezen worden naar hetgeen hierover werd gesteld in punt 4.2.3., namelijk dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij met de aangevoerde elementen van integratie en de duur van het verblijf in het Rijk rekening heeft gehouden, maar deze niet kan weerhouden als buitengewone omstandigheden nu deze niet verantwoord worden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij door middel van een bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel heel wat steunverklaringen voorlegt, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan zij niet in kennis werd gesteld. Evenmin kan de verzoekende partij van de Raad een beoordeling van deze stukken verwachten nu dit niet binnen zijn annulatiebevoegdheid past. Wat de enkele steunverklaring betreft die bij de aanvraag werd voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij hieromtrent in de eerste bestreden beslissing het volgende motiveert: *“Met betrokkene tot haar sociaal en economisch welzijn dat zij hier opgebouwd zou worden, legt betrokkene één getuigenverklaring voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociaal-economische banden van die aard en intensiteit is dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet.”* en *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name (...) en dat zij (...) voorlegt en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.”* Zoals reeds uit de bespreking van het eerste middel blijkt, weerlegt de verzoekende partij deze motivering niet.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat niet werd geantwoord op de ernstige “ontwrichting” van het vermeende gezin bij terugkeer, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat zij geenszins bewijst dat een terugkeer gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn en dat het bovendien gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is kennelijk redelijk en wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

Waar zij in haar verzoekschrift herhaalt dat zij *“zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling”* gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij hierop antwoordde in de eerste bestreden beslissing dat *“Betrokkene haalt aan dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en geschaad zal worden in haar persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”* Het louter herhalen van de elementen aangehaald in haar aanvraag, die door de verwerende partij afdoende worden beantwoord in de eerste bestreden beslissing, is niet van aard de motivering van deze beslissing te weerleggen.” Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissingen doet er geen afbreuk aan.

Uit de antwoorden op de argumenten van de verzoekende partij blijkt dat de eerste bestreden beslissing volledig en correct alle elementen heeft onderzocht, dit op basis van het administratief dossier, en kennelijk redelijk is.

Verder herhaalt de Raad dat de verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van een vrees dat er geen garantie is dat zij in Rusland effectief een aanvraag zal kunnen indienen en dat zij er ten prooi zal vallen aan ontvoering of uithuwelijking door haar vader, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten deze elementen niet te hebben onderzocht in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

In zoverre het betoog eveneens gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekende partij beperkt zich tot vage beweringen en brengt geen enkel concreet element aan ter staving van een vrees op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Rusland.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel onder punt 4.2.3.

In de mate dat de verzoekende partij weerom de schending aanvoert van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* volstaat het te verwijzen naar punt 4.2.3.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“In het land van herkomst komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen om politieke redenen).

De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie is en blijft ook ernstig.

Verschiede elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Turkije.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de willekeurige aanhoudingen en vasthoudingen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit.

Als jonge alleenstaande vrouw is er bovendien het steeds aanwezig gevaar op ontvoering, verkrachting, of nog uithuwelijking.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit het herkomstland, die er geenszins op verbeterd is.

Dat verzoekster een verhoogd gevaar loopt gezien diens jarenlange afwezigheid van het Russisch grondgebied, haar "verwestering" en het feit dat zij vrouw is, jong en alleenstaand.

Minstens is het zo dat deze situatie in het land van herkomst diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ongeoorloofde praktijken vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Dat er een beoordeling dient te gebeuren van de actuele toestand, en er pas nadien met kennis van zaken beslist kan worden.

4.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 7 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 3 en 5 EVRM ;

16/21

- de materiële motiveringsplicht;

- het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er geen enkel onderzoek zou zijn verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit het land van herkomst. Er zou geen garantie zijn dat verzoekende partij effectief een aanvraag zou kunnen indienen en zij zou een verhoogd gevaar lopen gezien haar jarenlange afwezigheid van het Russisch grondgebied, haar "verwestering" en het feit dat zij een vrouw is, jong en alleenstaand.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat haar broers erkend werden als vluchteling en dat de problemen waarop zij zich beroept in essentie dezelfde zijn en dat het CGVS haar asielaanvraag heeft afgewezen zonder een grondig onderzoek. Echter, we verwijzen naar de beslissing van het CGVS d.d. 29.01.2016 waarin duidelijk vermeld wordt dat: "Uw broers Timur Chupalaev en Lecha Chupalaev daarentegen werden door het CGVS op 30

augustus 2005 wel erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië heeft het CGVS genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van asielaanvragen uit deze regio. In verband met uw twee broers kan aanvullend worden opgemerkt dat u zelf bijzonder weinig weet over

hun verhaal (. .)." Betrokkene voegt in huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort hoger beroep vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds al de geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en geschaad zal worden in haar persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke

mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een

gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, dient opgemerkt te worden dat bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering, volstaat dus niet aan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociaal-economische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig is) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Russische nationaliteit heeft.

Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de algemene situatie van betrokkene. Bovendien merken we op dat de Belgische ambassade zich niet in de Noordelijke Caucasus bevindt, maar wel in Moskou. Mevrouw wordt niet verplicht om terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.”

Verzoekende partij laat de voormelde motieven van de bestreden beslissing geheel onbesproken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorts geheel terecht overwogen dat de verzoekende partij er niet in slaagt zelfs maar een begin van bewijs te leveren dat zij in het land van herkomst het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij er ook in haar inleidend verzoekschrift niet in slaagt aannemelijk te maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. In het verleden werd de asielaanvraag van verzoekende partij ook reeds negatief afgesloten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

In zoverre verzoekende partij nog aanvoert dat er geen garantie zou zijn dat zij een aanvraag in het land van herkomst zou kunnen indienen, stelt verweerder wederom vast dat verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen.

Zij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Tot slot stelt verweerder vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 5 EVRM en de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen

schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Louter ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich hoe dan ook niet dienstig kan beroepen op de beweerde schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.4.3. De verzoekende partij, die de materiële motiveringsplicht geschonden acht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, meent dat er geen afdoende onderzoek is gebeurd naar de actuele situatie voor vluchtelingen in Rusland, waar zij als verwesterde, jonge en alleenstaande vrouw een gevaar meent te lopen gezien haar lange afwezigheid van het grondgebied.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarin op de aangevoerde vrees van de aanvraag een antwoord wordt gegeven, namelijk:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar broers erkend werden als vluchteling en dat de problemen waarop zij zich beroept in essentie dezelfde zijn en dat het CGVS haar asielaanvraag heeft afgewezen zonder een grondig onderzoek. Echter, we verwijzen naar de beslissing van het CGVS d.d. 29.01.2016 waarin duidelijk vermeld wordt dat: “Uw broers T.C. (...) en L.C. (...) daarentegen werden door het CGVS op 30 augustus 2005 wel erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië heeft het CGVS genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van asielaanvragen uit deze regio. In verband met uw twee broers kan aanvullend worden opgemerkt dat u zelf bijzonder weinig weet over hun verhaal (...)” Betrokkene voegt in huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en geschaad zal worden in haar persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, dient opgemerkt te worden dat bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering, volstaat dus niet aan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociaal-economische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig is) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Russische nationaliteit heeft.

Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de algemene situatie van betrokkene.

Bovendien merken we op dat de Belgische ambassade zich niet in de Noordelijke Caucasus bevindt, maar wel in Moskou. Mevrouw wordt niet verplicht om terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.”

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar vage betoog deze argumenten niet weerlegt, en hoogstens slechts de in de aanvraag aangevoerde elementen herhaalt, hetgeen gelet op het antwoord van de verwerende partij niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan aanleiding geven. Verder dient te worden opgemerkt dat zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van een vrees omwille van het feit dat zij als verwesterde alleenstaande jonge vrouw terugkeert, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel onder punt 4.2.3.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, herhaalt de Raad dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekende partij beperkt zich tot vage beweringen en brengt geen enkel concreet element aan of bewijsstuk ter staving van een vrees op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Rusland. Hoger werd ook besproken dat haar asielaanvraag werd afgewezen en dat zij niet aantoont dat er sprake is van aangevoerde elementen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die niet werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag. Een ongestaafde bewering of een eenvoudige of algemene vrees volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij tenslotte in de hoofding van haar middel de schending inroept van artikel 5 van het EVRM en de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen en beginselen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen-de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te to-nen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt terugge-stuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig ge-weld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedrei-ging loopt.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van de familie van ver-zoekster waarbij al heel wat problemen hebbe, ondervonden in het land van her-komst, nog voor hun vertrek naar België. Door haar broers zal verzoekster ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervin -den wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou te-rugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel on-derzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge-worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient ge -schorst te worden omdat anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster en zijn kinderen.

Dat om dezelfde redenen als hoger gesteld ook de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekster dient vernietigd te worden.”

4.5.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vijfde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM;

- De materiële motiveringsplicht

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat een mogelijke schending van art .3 EVRM zou zijn onderzocht.

Ter zake merkt verweerder vooreerst op dat art. 3 EVRM geen formele motiveringsplicht bevat, zodat de beschouwingen van verzoekende partij nopens de motivering niet volstaan om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Voorts meent verweerder dienstig te kunnen verwijzen naar zijn repliek op het vierde middel van verzoekende partij waarin hij meent reeds afdoende te hebben aangetoond dat een schending van art. 3 EVRM in casu niet kan worden weerhouden.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 VRM, laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en

bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden, tezamen met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.5.3. In zoverre het betoog inzake de schending van artikel 3 van het EVRM een herhaling vormt van hetgeen door de verzoekende partij werd aangevoerd in het derde en vierde middel, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van deze middelonderdelen onder de punten 4.3.3. en 4.4.3., waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen concrete vrees voor een behandeling in strijd met genoemde bepaling aannemelijk maakt. De Raad kan nog benadrukken dat daargelaten het feit dat artikel 3 van het EVRM geen formele motiveringsplicht bevat, uit de motieven van de eerste bestreden beslissing zoals hoger overgenomen blijkt dat een onderzoek naar alle in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangevoerde elementen is gebeurd. De verzoekende partij slaagt er zoals hoger besproken niet in de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen met haar vage en ongestaafde betoog. Zij geeft niet aan met welke elementen die zij zou hebben aangevoerd dan wel geen rekening zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat het in de aangehaalde zaak gaat over de toekenning van subsidiaire bescherming, terwijl de verzoekende partij in deze zaak een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De verwijzing is dan ook niet relevant.

Verder kan de verzoekende partij gelet op de zeer concrete motieven van de eerste bestreden beslissing en de bespreking van de overige middelen en middelonderdelen niet ernstig voorhouden dat het afleveren van een negatieve beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in deze zaak automatisch gebeurde. De verwerende partij onderzocht immers alle door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden alvorens te besluiten dat er in deze zaak geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van genoemde bepaling, waarna zij de aanvraag onontvankelijk verklaarde.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze bepaling aantoont. De aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM is niet dienstig.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

0

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU